

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Η ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΒΑΝΓΚ

(Λαϊκή Κινεζική ιστορία)

ΤΟ ένεχειροδανειστήριο του Κινγκ-Κόνγκ, μιάς παλιάς πόλεως της Μαντζουρίας, μπήκε μιά μέρα ένας γέρος Κινέζος με λυπημένο πρόσωπο κι' άρχισε να δηριγείται επισηματικά στον καταστηματάρχη τις άναριθμητες σημαίες του και τα μεγάλα βάσανά του. "Υστερα άπ' αυτό τό πένθιμο πρόσωπο έβγαλε από την τσέπη του και τοίδωσε για ποίημα ένα άσημνιο θραχιολάκι.

Μού ξεσηλίζεται ή καρδιά, του έλε, πού άπογορεύω άπ' αυτό τό παλιό οικογενειακό κόσμημα. Μά τί μπορώ νά κάνω;

Η φτώχεια μ' άναγκάζει νά τό πουλήσω... Την ώρα όμως πού παζαρεύανε κι' οι δύο τους για την τιμή του, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ένας νέος Κινέζος όλοζώντιστος, πράγμα πού έδειχνε ότι έρχόταν από πολύ μακριά. "Ο όδοιπόρος σάβηρε λαχανοαίμενος και ρώτησε τό γέρο Κινέζο άν ήταν αυτός ένας κάποιος Βάνγκ.

Ναι, έγω είμαι! Τί θέλεις από μένα; τον ρώτησε αστασιμένος ο γέρο Βάνγκ.

—Ερχομαι από τό Πεζίνο, άπου άφησα τον άνηπό σας, τον Βάνγκ-Βέν-Σινγκ, τού άπογοήθεο ο οικονομικός όδοιπόρος. Την περασμένη Κυριακή, όταν έμαθε ότι θα έρχόμουν έδω πέρα στο Κινγκ-Κόνγκ, μού έδωσε αυτό τό περσέο και με παρακάλεσε νά σάς τό δώσω και νά σάς πώ ότι σάς στέλνει μαζί μ' αυτό τό σέβη του και τούς χαριετισμούς του. Πήγα πούτα στο σπίτι σας, στην όδό της Μυρωμένης Πύλης, μα έκεί πέρα μού είπανε ότι είχατε φύγει για νά πάτε στο ένεχειροδανειστήριο. "Ετσι λοιπόν σάς βρήκα τέλος και απορώ τώρα νά σάς παραδώσω τό περσέο τού άνηπό σας.

—Ω!... φώναξε θαλαμωμένος ο γέρο Κινέζος, παίρνοντας στα χέρια του τό δάρο. Αυτό είναι λοιπόν τό περσέο τού άνηπό μου; Δέν θά μού περνούσε ποτέ από τό νού ότι ο Βάνγκ-Βέν-Σινγκ θά δικαιότανε μιά μέρα τό γέρο θεό του! Σ' ευχαριστώ για τον κόπο σου και την εγγύειά σου, παιδί μου. Δέξου, σέ παρακαλώ, από μένα ένα μικρό φιλοδώρημα...

Κι' ο γέρο Βάνγκ έδωσε στο οικονομικό όδοιπόρο μιά μικρή πονέδα.

Κι' όταν έφυγε ο νέος Κινέζος, ο γέρο Βάνγκ γύρισε στον καταστηματάρχη και τού έξηγήσε:

—Ο άνηπός μου, ο Βάνγκ-Βέν-Σινγκ, έφυγε έδω και δύο χρόνια από τό Κινγκ-Κόνγκ για νά πάη νά δουλέψη στο Πεζίνο. Από τότε δέν έμαθα καιμιά είδηση γι' αυτόν και σήμερα είναι ή πρώτη φορά πού μού στέλνει τό χαριετισμάτά του. Μά είμαι, αλήθεια, περίεργος νά δω τί πράγμα είναι τό περσέο...

Κι' ο γέρο Κινέζος άνοιξε τό δεματάκι κι' έβγαλε από μέσα καταπληκτικό μιά κονη και χοντρή άσημνια ράβδο κι' ένα γραμμαίο. Λαμποκοτώντας λοιπόν από τη χαρά του, παρακάλεσε τον καταστηματάρχη νά τού διαβάση τό γραμμαίο, γιατί εκείνος, ο φτωχός γέρος, ήταν άγράφωτος...

Ο καταστηματάρχης δέχτηκε με καλωσύνη κι' άρχισε νά διαβάη τό γραμμαίο τού Βάνγκ-Βέν-Σινγκ, πού έλεγε:

«Άγαπητέ μου θεέ, «Ένας φίλος μου έρχεται στο Κινγκ-Κόνγκ και με την ευκαιρία στή σου στέλνω ένα γραμμαίο. Έδω και δύο χρόνια, όταν σ' άφησα μονάχο για νά πάω νά έρω την τύχη μου, έφτασα πρώτα στη Σαγκάη, όπου δέν σου τό κρύβω ότι πήγα νά πωθάνω από την πείνα. Δέν όηπρχε πιασινά δουλειά... Άναγκάστηκα λοιπόν νά τραβήξω ως την Καντόν, όπου έβρηκα τέλος μιά πολύ καλή θέση στο μαγαζί ενός εμπόρου... Έχω τώρα τρείς μήνες πού θρίσκωμαι στο Πεκίνο, γιατί ο άφεντικός μου μ' έστειλε νά διευθύνω έδω πέρα τό υποκατάστημά του. Περνώ πολύ καλά, άγαπητέ μου θεέ, κι' είμαι όσο δέν

φαντάζομαι ευχαριστημένος από τη ζωή μου. Σου στέλνω λιγάκι άσημι, είναι ως 350 δράμα, κι' έχω την έλπίδα ότι και στο μέλλον θά μπορέσω πάλι νά σε βοηθήσω. Σου εύχομαι καλή έπιτυχία στις δουλειές σου, καλή υγεία και μιά μακροχρόνιο ζωή.

Ο άνηπός σου πού σου χρωστάει αίωνα εύγνωμοσύνη: Βάνγκ-Βέν-Σινγκ»

—Τά ζήττα, για ζήττα! φώναξε τώρα όλόχαρος ο γέρο Βάνγκ. "Ο άνηπός μου φαίνεται ότι πλούτισε. Ά! Είχε καλή καρδιά αυτό τό παιδί. Και για φαντάσο!... Μόλις έκανε λεφτά, θυμήθηκε άμέσως τό γέρο θεό του! Μά τί νά σάς πώ, ευγενέστατε κι' άπογορευτώτατε φίλε μου... Θα προτιμούσα τώρα νά μη πουλήσω τό οικογενειακό μου θραχιολάκι. Άγοράστε καλύτερα αυτή την άσημνια ράβδο. Σας παρακαλώ όμως νά την ζυγίσετε καλά! Λαθείνει κανείς συχνά στα δράμα, όταν ζυγίσει πολύτιμα μέταλλα.

Ο ένεχειροδανειστής πήρε την άσημνια ράβδο και πήγε στο βάθος τού μαγαζιού του. Έβαλε άπάνω στη ζυγαριά τό περσέο τού Βάνγκ-Βέν-Σινγκ κι' είδε καταπληκτικό ότι δέν ζύγισε μονάχα 350 δράμα, αλλά σωστά 450! "Όταν γύρισε όμως κοντά στο γέρο Βάνγκ, τού είπε ότι ή άσημνια ράβδος ζύγισε 350 δράμα, άνω άλλως τε ήταν γραμμένο και στο γραμμαίο τού άνηπό του.

Ο γέρο Βάνγκ λοιπόν πήρε τά λεφτά πού τοίδωσε ο ένεχειροδανειστής με χίλιε-δύο ευχαριστίες κι' έφυγε από τό μαγαζί του. Έκεινος τότε όλόχαρος, έτοιμη τά χέρια του, ίκανοποιημένος πού είχε κάνει μιά τόσο καλή δουλειά. Μά ύστερα από λίγες στιγμές μπήκε στο μαγαζί του ένας ζητιάνος πού περνούσε συχνά από εκείνο τό δρόμο και ζητούσε έλεημοσύνη.

—Έδώ νά βγαίνη από τό μαγαζί σας ο γέρο Βάνγκ, είπε στον καταστηματάρχη. Δέν ξέρω άν ζάνετε καιμιά δουλειά μαζί του, μα εκείνο πού ξέρω, είναι ότι ο γέρο Βάνγκ είναι ή πιο άλεπού κι' ο πιο επιεικένδρος καταργάης σ' όλη την όδό της Μυρωμένης Πύλης. Μήπως λοιπόν για νά σάς άνοξώ τά μάτια και νά σάς συστήσω νά τον προσέχετε και νά μη τού έχετε και τόσο εμπιστοσύνη. Μήπως σάς πούλησε τίποτα;

—Ναι μού πούλησε μιά άσημνια ράβδο, τού άπάντησε ο ένεχειροδανειστής, σκενδαλιωμένος.

—Βάζω στοίχημα ότι σάς γέλασε! τού ξαναείπε ο ζητιάνος. "Ο Βάνγκ είναι ένας άπατέωνας. Δέν ζάβετε τί βέρρα στη μέση για νά δίνε άν είχε όλη από άσημι;

ΕΞΗΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

J.M

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Λ'Ακουαρέλλα της Σονρέλ)

Ο ένεχειροδανειστής, με χέρια πού τρέμανε από την ταραχή, έζωσε την ράβδο στη μέση κι' είδε με τρόμο ότι δέν ήταν τίποτ' άλλο από μέσα-παρά γυάλος έπινογραφωμένος!...

—Ορίστε, βλέπετε!... φώναξε ο ζητιάνος. "Ε, τί σάς έλεγα; Έρω καλά έγώ τους καταργάηδες!

—Μπορείτε νά μού δείξετε, καλέ μου άνθρωπε, πού ζάβετε αυτός ο γέρο Βάνγκ; τον ρώτησε ο καταστηματάρχης.

—Δέν θά τον βρήτε τώρα στο σπίτι του, τού άπογοήθεο εκείνος. Είναι όμως βέβαιος, ότι αυτή τη στιγμή θά χρωσάσινε στην «Ταβέθνα της Άνεξάντητης Χαράς» και θά χορταίνη με τις πιο σπάνιες και τις πιο έλεκτικές λιχουδιές, ζοδεύοντας σαν τον έξαογόματο Σούν-Γιάν-Σιν τον θησαυροφύλακα τού αυτοζαρότορος, τά καιμένα τά λεπτά σας... Άν μού δώσετε ένα ευρώ, θά σάς βοηθήσω άμέσως νά τον βρήτε.

Ο ένεχειροδανειστής δέχτηκε πρόθυμα κι' έδωσε τ' άσημνιο τάλληρο στο ζητιάνο. Έλετα έλιξις προσεχτικά και κλειδώσε τό μαγαζί του και τον άκολούθησε ως την «Ταβέθνα της Άνεξάντητης Χαράς».

Ο Βάνγκ καθότανε με τούς φίλους του, ακριβώς σαν τον έξαογόματο Σούν-Γιάν-Σιν κι' έτρωγε μιά ύπεροχη σούπα από χελιδονοφυλιές, κερτώντας κάθε τόσο την παρτίδα του από τό πιο έλεκτικό κρασί της Μαντζουρίας.

—Με συγγορείτε πού σάς ένοχλώ, είπε ο ένεχειροδανειστής στο γέρο Βάνγκ, μα ή άσημνια ράβδος πού μού πουλήσατε είναι κάλ-

πωη... Νά την! Δήτε την κ' έσεις!...
'Ο γέρο Βάνγκ τότε, με την μεγαλύτερη απόπειρα του κόσμου, τού αποκαθήκε:

—'Αφού λέτε σεις ότι είνε φρένιχη, είμαι ύποχρεωμένος να πιστέψω στά λόγια σας, και δεν μου απομένει τίποτ' άλλο παρά να την πάρω πάλι πίσω. 'Ελπίζω όμως ότι δεν θα με περάσετε για κανένα άπατεώνα, αφού έβδατε με τ'ά μάτια σας, ότι αυτή τη ράβδο μου τής έστειλε ο άνηψός μου Βάνγκ-Βέν-Σίνγκ από τ'ο Πεζίνο. Κάνετε μου όμως τή χάρι να περιμένετε μια στιγμή ώσπου κ' αποτελειώσω τή σούπα μου, γιατί, όπως ξέρετε, όταν ή σούπα είνε ζοιά, δεν άξιζει ούτε μια κάλιχη μονέδα...

'Ο γέρο Βάνγκ λοιπόν τελείωσε τή σούπα του, ακούτους τ'ο στόμα του, κ' έπειτα γύρισε κ' έπε στον καταστηματαόχη:

—'Ορίστε, δώστε μου τώρα τ'ο άσημα μου... Εύχαριστώ. Πόσο είναι ότι ζυγίζει αυτή ή ράβδος;

—Τριωκόσια πενήντα δράμα, τού απάντησε ο ένεχειροδανειστής.
—Ναι, τόσο θα είνε, παραδέχτηκε ο γέρος Κινέζος.

Κι' εξακολούθησε με τήν ίδια εύγένεια:

—'Α! Θανατάω τή μήνη σας!... Μα ή δικιά μου είνε τόσο αδύνατη!... 'Ε, τί να γίνης!... Μ' έχουν πάρει πειά τ'α χρόνια!...

Έπειτα, γυρίζοντας προς τ'ο βάθος τής ταβέρνας, φώναξε τού ταβερναόχη:

—Ευγένεστατε Τσίν-Τσέν-Λι μήπως έχετε καιμιά μικρούλα ζυγαριά; 'Εχετε; Κάνετε μου τή χάρι να τή φέρετε έδω παρα... 'Ετσι, εύχαριστώ... Και τώρα, σας παρακαλώ, ζυγίστε αυτή τήν φρένιχη άσημμένα ράβδο... Πόσο ζυγίζει; Τριωκόσια πενήντα δράμα, είπατε; Είνε καλή ή ζυγαριά σας, ευγένεστατε Τσίν-Τσέν-Λι;

—Σας τ'ο ευγνώμαι! τού αποκαθήκε ο ταβερναόχη.
Ζυγίζει με άκριβεια και τ'ο φτερό μιας πεταλούδας!...

—Τότε τί συμβάνει, ζυγίσε ένεχειροδανειστή; ρώτησε τόν καταστηματαόχη ο γέρο Βάνγκ. 'Εγώ σας πούησα, όπως δηλώσατε μοις σας μπροστά σ' όλους αυτούς έδω τούς μάστιγες, μια άσημμένα ράβδο που είχε βάρος 350 δράμα, και τώρα μου δίνετε πίσω μια που ζυγίζει 450 δράμα; 'Ε, φίλοι μου, πώς σας φαίνεται αυτή ή καταγυριά; Πώς πρέπει να περιποιηθώ καινές έναν καταστηματαόχη, τού θέλει να ξεγελάσει τούς πελάτες του;

Οι φίλοι τού γέρο Βάνγκ άρχισαν να φωνάζουν θυμωμένοι, κ' ο καταστηματαόχης, βλέποντας τόν άγριο άερο που είχε σηκωθεί, έκανε κτερά στά πόδια κ' έβγινε άφαντος από τήν ταβέρνα τής 'Ανεξάντλητης Χαράς. 'Από μια διπλανή αδόσα, τότε, τού ήταν κλειστή ως έκείνη τή ώρα, βγήκε ο ασοικειμένος νεός που είχε φέσει από γέρο Κινέζο τ'ο... πεσέσει τού άνηψου. Κι' όλοι μαζί τώρα οι καταγυρηδες άρχισαν να ξεφαντώνουν με τ'ά λεία τ'ο πονηρό ένεχειροδανειστή, τού είχε βρή αυτή τή φουά τ'ο δάσκαλό του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ

Μια μέρα ο Κικέρων, περιπατώντας σέ μια δημόσια πλατεία με τούς φίλους του, διήρασε και σταμάτησε σέ μια βρύση, για νά πη νερό. Τη στιγμή εκείνη, περνούσε από κει ο Κήρσοφ Κόττας, περιήμφος για τή άγίαση του προς τ'ο κρασί και τήν... απέχθεια τόν στο νερό.

'Ο Κικέρων τότε γύρισε ταραμένος στους φίλους του και τούς είπε:

—Κούψτε με, φίλοι μου, κούψτε με, γιατί αν με ίδη ο Κήρσοφ να πίνω νερό, θα με διώξη από τή Γερουσία!...

***

'Ο Ρωμαίος ρήτωρ Κλαύδιος Πόπλιος, άνθρωπος μάλλον άειστος και άγράφματος, είχε τή νομομανία να λήη ότι αυτός ήταν ο δεινότερος νομομαθής τής Ρώμης.

Μια μέρα, λοιπόν, έτυχε να παρενρθεή ως μάρτυς στο δικαστήριο, σέ μια ύπόθεση τής όποιος τήν ύπεράσπισι είχε αναλάβει ο Κικέρων.

—Αυτά είχα να πω, είτε τ'ο τέλος τής καταθέσεώς του, και ση κούψτε να φύγ.

'Ο Κικέρων όμως τόν έσταμάτησε και τόν ρώτησε:

—Μπορείτε να μάς πητε, μάρτυς...

—Δέν ξέρω τίποτ'! διέκρινε ο Πόπλιος, με μια νευρική χειρονομία.

—Μή διάζεστε να πητε πως δέν ξέρετε, απάντησε εύφρέστατα ο Κικέρων. Νομίζετε ότι θα σας ρωτήσω για κανένα ζήτημα νομικής φύσεως; 'Όχι. Κάτι άλλο θέλω να μου πητε...

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ξένο άλογο, μεσοδρομής σ' άρπινει.

—Όταν πέφτει τ'ο κοντάρι, για καλό τού καβαλάρη.

—Λαγός που κοιμάται στο δρόμο, ξυπνάει με τ'ο σημάρο τού κινηοού.

—Με τόν δικό σου γάε και πιά, και συντροφιά μη κάνεις.

—Κάλλιο λόγια στο χωράφι, παρά μάγγαλα στ' άλων.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΤΡΟΦΗ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Λοιπόν να ξαναβιώσετε παρτέρια μαγεμένα!...
Γέρνουν τούς κλώνους τοξοτά και με τ'ο θρόσμά τους τ'α κομητήρια πλημμυρούν εκεί τ' άρχαιασμένα, τών τάφων φύλακες πιστοί, τ'α δέντρα με τή σιά τους.

Κούψτε δεντρά στη γλωφασιά τ'α δονατά πλαριά σας, γιατί σαν θάρθη κ' ο βορράς ο μισητός, θ' άδράξει από τ'α θρωάττα τ'α φύλλα τ'α νεκρά σας τή χρυσασμένην ομορφιά, χρυσός για να φαντάξη.

(Μετάρφ. Γ. ΣΗΜΗΡΩΤΗ)

ΣΤΑ ΜΑΤΑΚΙΑ ΤΗΣ

(Του ΝΑΤΣΟΝ)

Ματάκια γλυκά και στρογά μου μαλλιά που είχατε τόση μαγεία για μένα, που είχα άμείρητα πάρει φίλιά, φίλιά στο σνοτάδι τής νύχτας κλειμένα, ματάκια γλυκά και μαλλιά μου ξανά, ποιος τώρα σιά σας τις νύχτες μετά;

Ματάκια γλυκά και στρογά μου μαλλιά, σάν που, τώρα ή Μοίρα σας έχει ριγμένα; Πώς ξέρει ποιά γείνη μεθούν σέ φίλιά, ποιά τώρα σας βλέπον ματάκια κλειμένα! 'Αχ, όποια και ναίνα, αγάπη γλυκιά μου ποτε δέν θα έχουν, ποτε, τή φωτιά μου!

Ματάκια γλυκά και στρογά μου μαλλιά ποτε δέν θα βρήτε τόν κόσμο κανένα να έξη τραγωδία, παλιούς και φίλιά, μονάχα για σας τ'α φτερά φραλαγμένα. Στο κόσμο τή μονήη αυτή έρημιά ύπαιξη για σας μονάχα μια καρδιά.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του ΕΡ. ΧΑΪΝΕ)

I

Με μαύρα πανιά τ'ο ζαζι μου στην άγροικεινή θάλασσα άρμενίζε, ξέρεις τή λήθη πόζο στην καρδιά, μα ο τρώπος σου σ' άρωστέια με βυθίζε!... Είν' άπιστη ή καρδιά σου σάν τόν άνθιο που π'οτ' έδω και π'οτ' εκεί σημυρίζει.

Με μαύρα πανιά τ'ο ζαζι μου στην άγροικεινή θάλασσα άρμενίζε!...

II

'Επ'άνω σ' ένα βράχο, στο γαλό, κοντά, καθόμωνα με μάτια δακρυσιμένα, Φυσάει ο άέρας — ο γλάρος πετά, γοργονιούν τ'α κίματ' άφρυσμένα, 'Αγάθησα τόσα ζωίτσια χρυσά, συντρώφους καλούς, κ' αυτά πάλι έίνα!...

Που βόισκονται τώρα; 'Ο άέρας φουά, γοργονιούν τ'α κίματ' άφρυσμένα.

III

Σάν αποθάνω, αδέρφια μου, να μη με θάψετε σέ μνήμη πάρτε και ρίξτε με βαθειά στής θάλασσας τ'ο κβια. 'Αγάθησα τή θάλασσα γιατί συχνά στην άμμουδιά της τ'α φλογισμένα στήθια μου μου δρόσιζε ή δροσιά της.

(Μετάρφ. Π. ΓΝΕΥΤΟΥ)

ΑΝΙΑ

(Του EDMOND BLANGUEMON)

Στη δροσερή νεροσυριή, άβρά ή ψυχή μου τραγουδεί κ' έτοι είν' άχρη ή σιά της που δέν μπορεί καινές να πη, φρονιόλα αν είνε που θρηνεί για μέσ' στα ρόδα ο υπάτης.

Μέσ' στην δόλοφωτη νεχτιά, κλαίει ή ψυχή μου σιωπηλά και τέτοιο δάκρυ χύνει

όπου κ' ο φλοισβος τού νερού τ'ο βράδυ έτουτο μου- (τυράει)

για τή δική μου δόδνη.

Κι' έτοι μια τόσο δολερή κ' άχρημη άνια τήν ψυχή σιά μου τή κρανίει που, πειότερο ένα διάφρανο κρινιάζι λές πως ξεφυχει για μια ψυχή πεθαίνει.

(Μετάρφ. Γ. ΣΗΜΗΡΩΤΗ)

